

Měl šedej plášť, kočičí krok, smutnou tvář,
za pasem nůž a vedle něj kříž a snář.
Ten piják hvězd na stovkách cest polykal prach.

Tisíce mil, krysař to byl a já ho znal,
píšťalku měl, šel kudy chtěl dál a dál,
tisíce mil, krysař to byl a šel z něj strach.

Šel a kam stoup, vyrost jak sloup k nebi dým,
na tisíc mil, krysař to byl, já to vím,
šedivej plášť, kočičí krok, podivnej hráč.

Píšťalku měl, šel kudy chtěl, dál a dál
a každej tón, každičkej tón, kterej hrál,
znamenal smrt, znamenal žal, znamenal pláč.

Hrál slovo "my" a "naše vlast", "mír" a "čest"
a myslel "vy" a "vaše krev", "válka", "pěst",
co musel znát, co uměl hrát svůdnejch not.

Co divnejch slok, co divnejch slok dlouze hrál
a z každý z nich hořící vích hořce řval:
nastoupit v řad, na rámě, zbraň, pochodem v chod!

Teď je tu zas, kočičí krok, smutná tvář,
za pasem nůž a vedle něj kříž a snář,
slyším ho hrát, je to ten tón tenčí než vlas.

To v kostech měst začíná kvést bílej prach,
píšťalka zní a všichni z ní máme strach,
že přijde čas, kdy se ten hlas ozve i v nás.

Vím, chodí dál, tak jako dřív, prachem cest,
já jsem ho znal, krysař to byl, piják hvězd,
píšťalku má, křížek a snář, šedivej šat,

a mně se zdá, a mně se zdá, že už je čas
říct mu už dost, říct mu: už dost! Vem tě ďas!
To je náš svět a krysí jed nechcem už brát!